

Διεθνές Συνέδριο για την Εικαστική Πορεία προς τις Πρέσπες

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2008)

Διεθνές Συνέδριο για την Εικαστική Πορεία προς τις Πρέσπες 2008

Εικαστική Πορεία προς τις Πρέσπες 2008
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Το Βουνό και οι παρενέργειες του

Φωτεινή Καριωτάκη

doi: [10.12681/visualmarch.3033](https://doi.org/10.12681/visualmarch.3033)

Το Βουνό και οι παρενέργειές του

Στα τέλη του Ιουνίου που μας πέρασε, μια ομάδα ανθρώπων, αρκετοί από εμάς άγνωστοι μεταξύ μας, είχαμε την ευκαιρία να γνωριστούμε κάτω από ιδιαίτερα «φυσικές» συνθήκες, σ' ένα τόπο ποικίλης ομορφιάς και ιδιαιτερότητας.

Κάτι αντίστοιχο συνέβη και πέρυσι και ήμουν από τους τυχερούς που βίωσα την *Πορεία* για δεύτερη χρονιά: ο τόπος κοινός, η τοποθεσία και η διαδικασία διαφορετική, αλλά η εμπειρία εξ' ίσου εξαιρετική.

Το 2007 περπατήσαμε πολύ, δοκιμαστήκαμε αρκετά και κουβεντιάσαμε λίγο, αφού μας συνεπήρε η ίδια η *Πορεία* δηλ. το τοπίο αλλά και η προσωπική μας φυσική υπόσταση απέναντι σ' αυτό. Ήταν σαν να μην είχαμε να πούμε τίποτα, ίσως επειδή είχαμε γεμίσει τόσο από συναισθήματα όσο και από εικόνες. Νομίζω ότι σε κανέναν δεν έλειψε το ότι δεν κουβεντιάσαμε επισήμως για το γεγονός, γιατί απλούστατα περάσαμε πολύ καλά και όλοι καταλήξαμε ότι σίγουρα πρέπει να υπάρξει συνέχεια.

Ένα χρόνο μετά, τις ίδιες μέρες του Ιουνίου ήρθε η συνέχεια με πρώτο το *Συνέδριο του Βουνού*. Αρκετά διαφορετική η σύνθεση των ανθρώπων της ομάδας, περισσότεροι οι συμμετέχοντες, αλλά αρκετοί και εκείνοι που αποζητούσαν τη συνέχεια της *Πορείας*, που φανατικά ήρθαν για δεύτερη χρονιά. Αυτή τη φορά περπατήσαμε λίγο, αλλά κουβεντιάσαμε αρκετά. Συνειδητοποιώντας όλοι τον πλούτο και την ιδιαιτερότητα της περιοχής και έχοντας αρκετό χρόνο μπροστά μας – καθώς ο χρόνος σε τέτοιους τόπους έχει άλλη διάσταση – νομίζω πως όλοι συμφωνήσαμε ότι όχι μόνο θα πρέπει να συνεχιστεί αυτό που ξεκίνησε δειλά-δειλά το 2007, αλλά ότι θα μπορούσε μάλιστα να εξελιχθεί ως ένας πολύ ιδιαίτερος τόπος συνάντησης καλλιτεχνών και Τεχνών.

- Στο τέλος της πρώτης μέρας, είχα την αίσθηση ότι κατά μια έννοια είναι σαν να μας καλεί ο ίδιος ο τόπος.

Την επόμενη μέρα, καθώς κατεβαίναμε το βουνό οδεύοντας προς το Χιονοδρομικό Κέντρο της Βίγλας απ' όπου θα ξεκινούσαμε για τις Πρέσπες και τη συνέχεια της πορείας μας, διάφορες σκέψεις με κατέλαβαν, τόσες που δεν τις προλάβαινα. Σκέφτηκα ότι ίσως ήταν το υπερβολικό οξυγόνο ή ίσως οι παρενέργειες του βουνού.

Φωτεινή Καριωτάκη